Inträdes tal, af Stats-sekreteraren m. m. Elis Schröderheim

Bokutgåva

Texten ingår i *Svenska Akademiens Handlingar Ifrån År 1786. Första delen*, s. 68–70. Tryckt hos Carl Deleen och J.G. Forsgren, Stockholm 1801.

INTRÄDES TAL,

AF STATS-SEKRETERAREN m. m.

ELIS SCHRÖDERHEIM.

Mine Herrar!

När vid stora händelser Allmänheten tillegnar sig en frihet att söka orsakerne till de minsta omständigheter, föreställer jag mig dess förundran lika med min egen öfver det rum jag intagit ibland Eder, mine Herrar.

Ibland Eder, som vid thronens sida och i Rikets allmänna Möten upphöjt edra röster till Fäderneslandets ära. Ibland Eder, som med sanningens fackla upplysen häfder af förflutna tidehvarf, och vården en dyrbar gnista till det ljus som uppgår för ett tillkommande. Ibland Eder, som med en hög och renad sång gifvit språket nya behag och fredat det emot fördomar af hårdhet och mörker. Till Eder ledes jag icke af förtjenster.

Uppå vederbörandes underdåniga utlåtanden, i anseende till förekomne omständigheter och i anledning af åberopade Lagars rum, har jag varit sysslosatt att författa Konungens Svar i det sammanhang af *som och så*, af *ty* och *emedan*, af *alldenstund* och *fördenskull*, hvilket ett främmande skrifsätt infört och en lång vana behållit för dessa arbeten. Om någon gång jag fått teckna de skrifvelser, hvari Konungen förklarat sina tänkesätt för sitt hus, sitt hägn åt vettenskaper, sin aktning af förtjenster, sin benägenhet för redliga undersåtare, så har jag med oro sett dem förlora igenom min åtgärd; men alltid tröstat mig då jag kunnat förvara något af hvad mig blifvit förestafvadt. Längre har icke heller min önskan kunnat gå utan förmätenhet; ty hvilken annan har förmått att gifva vänskapen de uttryck, dem Gustafs hjerta upptagit och infört i Konungars tungomål, eller med ord förena den höjd i själen, den vidd i kunskaper, det lif i känslan, det grannlaga omdöme, hvilka i dag för tjugofyra år sedan förklarade sig med en späd stämma på samma rum, hvarest de tio år derefter stiftade lagar och lyste i en Hjeltes tal, som bant segerns lagrar vid fridens spira och medborgerlighetens prydnader vid en ärfd krona. Af Dess kärlek för sitt Folk blifver detta Samfund ett talande vedermäle: men då språket här njuter Dess omvårdnad, bör det icke sakna sin styrka i Dess egna bud och befallningar. Att vinna detta ändamål i de ärender mig blifvit anförtrodde, är den afsigt som beredt min kallelse. Hvad säkrare väg dertill kan mig öppnas, än igenom eder undervisning? Men då jag äfven njuter denna lycka ibland Eder, skänkes mig till uppmuntran hvad jag aldrig kunnat vinna som belöning.

Om allt detta förekommit mitt hopp och mina försök; så uppeldas tillika så mycket mera min omsorg, att göra mig värdig igenom flit och uppmärksamhet och igenom obrottslig tacksamhet för en Konung, åt hvilkens trogna tjenst jag helgat mitt hjerta och mina dagar.

———

Digitaliserad av Litteraturbanken.

Konverterad av Arkivkopia och publicerad på https://arkivkopia.se/sak/littbank-SchroderheimE_Intradestal1786.

Filen skapad 2018-12-13 19:03:49.312248